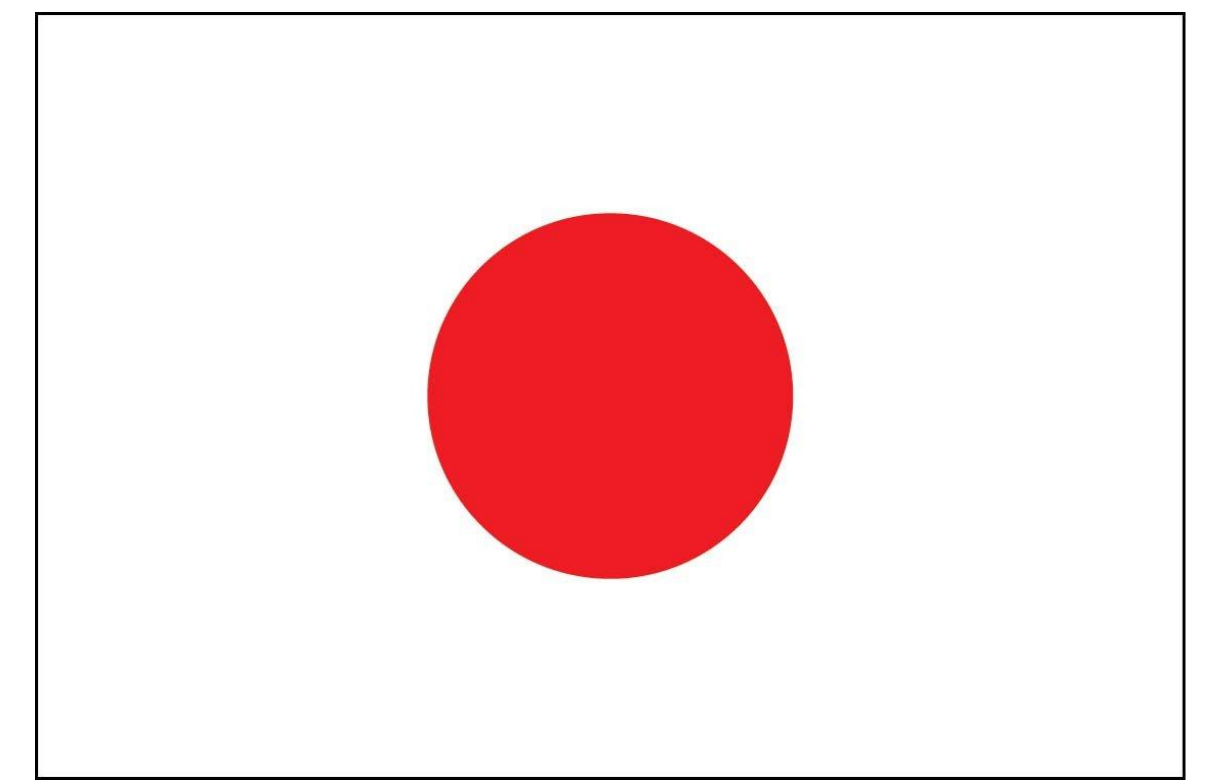

言葉は誤解の原因である。

(Řeč je pramenem nedorozumění. A. de Saint-Exupéry)

Japonština:

- Má 130 milionů mluvčích
- Úředně je jí mluveno pouze v Japonsku
- Je jazykem aglutinačním (používá předpony a přípony, které nesou vždy a pouze jeden gramatický význam)
- Jejimi příbuznými jazyky jsou rjúkjúština a korejština

Japonské písmo sestává z čínských znaků (kandži), dvou slabičných abeced (hiragana, katakana) a případně i latinky.

Není výjimkou se ve větě setkat se všemi těmito typy najednou.

Nejpočetnější a nejnáročnější skupinou jsou však jistě kandži, nad kterými zájemci o jazyk sedí nemnohé večery.

Jazykové zvláštnosti japonštiny:

- Nerozlišuje rod ani jednotné a množné číslo
- Nemá budoucí čas, pouze minulý a neminulý
- Po tisících počítá s další decimální jednotkou (man), neboli: 1x10,000
- Je to slabičný jazyk s jedinou samostatnou souhláskou (n)
- Má velice malé množství vulgarismů

Pro demonstraci ukažme japonské přísloví:

井の中の蛙大海を知らず。

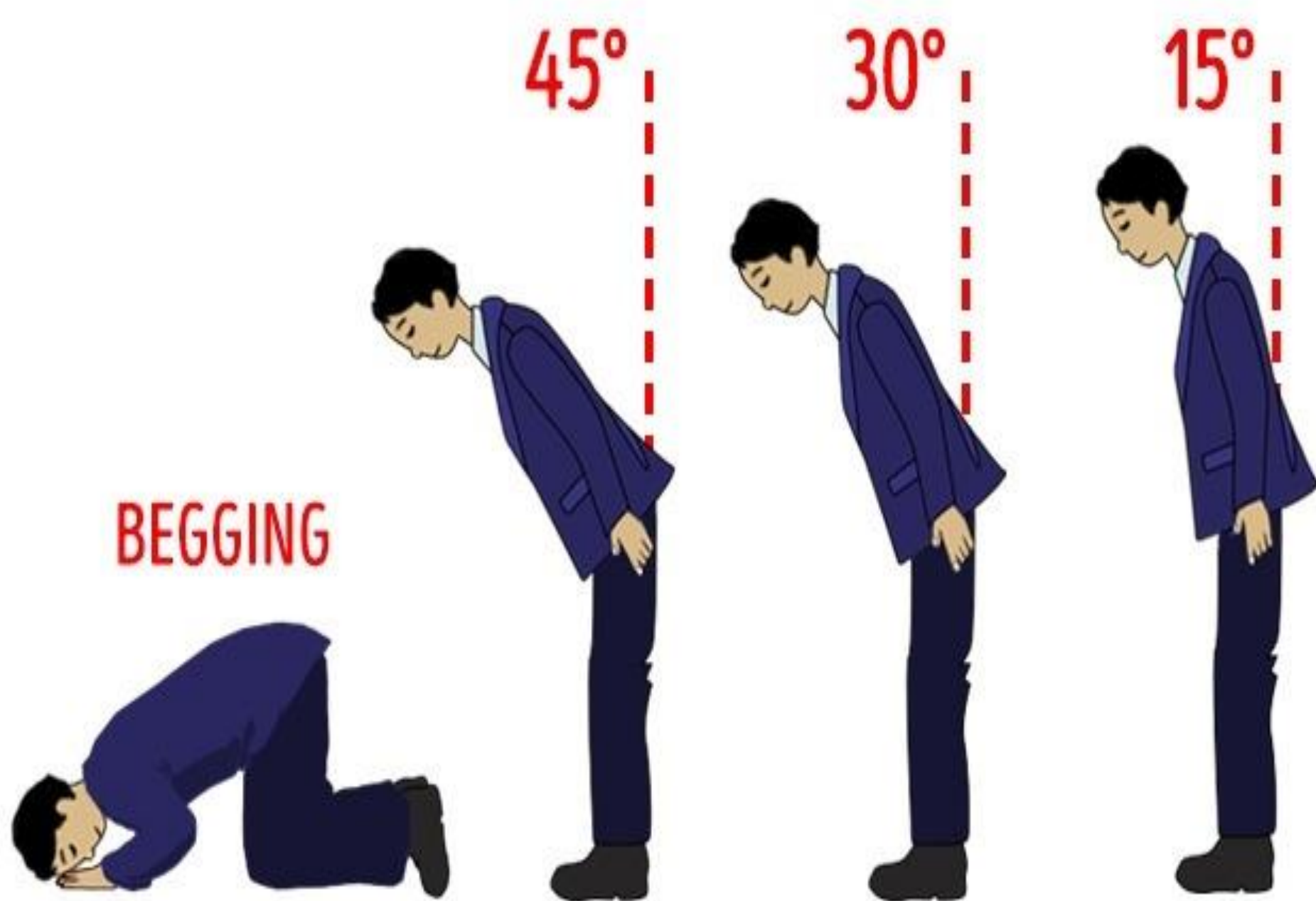
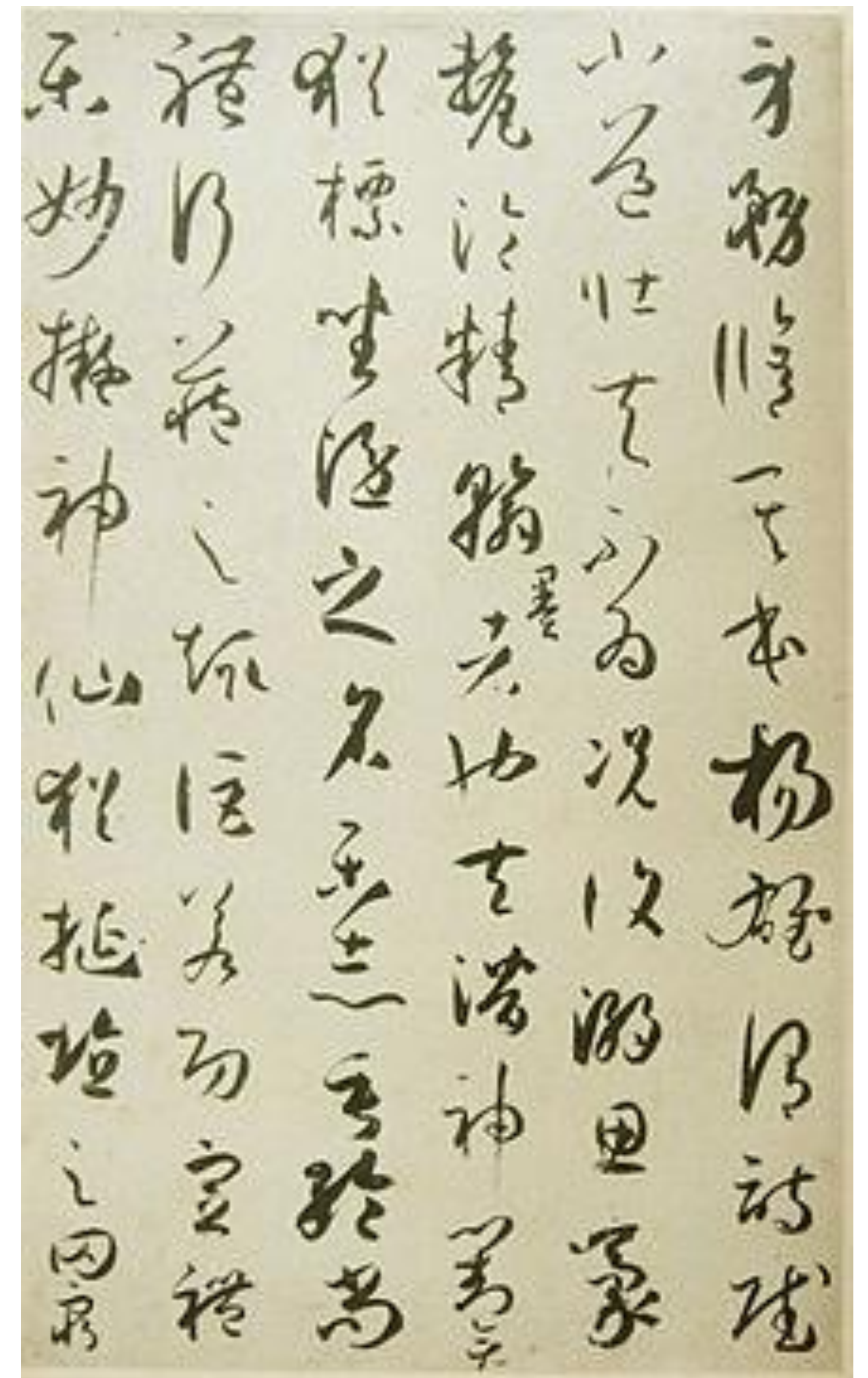
- Fonetický přepis: i no naka no kawadzũβ taikai o ōiradzũβ
- Český přepis: i no naka no kawazu taikai o ōirazu
- Pracovní překlad: Studna vevnitř žába širý oceán o neví
- Český překlad: Žába ve studni neví nic a širém oceánu.
- Význam: **Pokud se limitujeme a stavíme kolem sebe zdi, propásneme možnost vidět nezměrnou krásu a skvost světa kolem nás.**

V japonštině je kladen velký důraz na míru formality a zdvořilosti v závislosti na postavení mluvčího a posluchače.

Zdvořilost dělí na 3 úrovně:

1. Běžnou, neformální
2. Zdvořilou, formální
3. Uctivou, formální (tato se dále dělí na uctivou řeč a skromnou řeč)

龍徹藍愛恋誠真麻夢
溜圭惠悟和信鉄翔将
苗稚恭智良義彫明良
綾虎久茂浩光祥優美
翼羽結陽那桜杏咲心
蓮楓樹海空琉悠輝音
樂希華紗達竜健大拓

Nejzajímavější jazykové rysy:

- Japonština se snaží vyhybat ukazovacím zájmenům pro druhou osobu a Japonci tak nejčastěji používají jméno, či příjmení člověka, se kterým hovoří, aby na něj nemuseli hrubě ukazovat a říkat mu „ty“. Je to jeden z mnoha projevů uctivosti vůči druhým, kterými japonština oplývá.
- Dalším projevem uctivosti vůči druhým je například opis při vyjadřování pocitů, myšlenek či nálad druhého člověka.
- V japonštině tedy není možno říci: „Je mu zima“, „Myslí si, že to přehnal“, či „Je smutný“, ale je potřeba tato sdělení opsat jako: „Vypadá, že je...“, „Myslím si, že si myslí...“, či „Řekl mi, že je...“. Je nutné podotknout, že se nejedná o záležitost gramatiky, která by první tři výrazy vyjádřit dokázala, ale jedná se čistě o kulturní zvyk.

reference

- O podstatě japonského jazyka, Minoru Watanabe, ISBN: 80-246-0058-7
- Vějíř a meč. Libuše Boháčková, Vlastna Winkelhoferová, ISBN: 11-092-87
- Minna no nihongo, ISBN: 4-88319-107-9
- Genki: An Integrated Course in Elementary Japanese, ISBN: 978-4-7890-14403

@udlvffuk

Ústav Dálného Východu FF UK

<http://udlvold.ff.cuni.cz/cz/japan/japan.htm>

miroslava.jirkova@ff.cuni.cz